

N:o 155.

Af herr **O. Persson** i Rinkaby, angående sådan ändring i grundlagarna, att statsrådsledamot ej må vara riksdagsman.

Man har inom Riksdagen alltjemt och icke minst i senare tid med stort intresse omfattat hvarje sträfvande, som gått ut på att stärka de båda statsmagternas — konungamagtens och Riksdagens — anseende bland vårt folk.

Det är jemväl i detta syfte jag nu tillåter mig att inom Riksdagen bringa på tal en fråga, som, om den också ej förr blifvit direkt bragt å bane i form af motion, dock såväl inom som utom Riksdagen sedan länge varit föremål för enskildes uppmärksamhet och en så småningom stadgad opinion. Det är frågan om statsråds behörighet att tillika vara riksdagsman.

Förnekas kan ju icke, att ofta regering och Riksdag komma att stå emot hvarandra såsom bevakande motsatta eller åtminstone i viss mån skilda intressen. Äfven om regeringen på det hela befinner sig i samklang med Riksdagen, så uppstå allt som oftast frågor af än mindre än större betydelse, uti hvilka konungamagten och folkmagten ega olika ståndpunkter och intressen att bevaka. Att då dessa båda magter inom staten skola representeras af *samma* person kan icke gerna vara principenligt. Och om en enskild person utses att vara folkrepresentant, sker detta naturligtvis alltid under förutsättning, att han alltjemt skall vara i tillfälle att föra sina komitenters talan oberoende af andra hänsyn än deras intressen; men om han kort derefter antager kallelse till Konungens rådsbord, upphör hans sjelfständighet, och han blir satt att

bevaka intressen, som åtminstone *kunna* vara andra än dem han af sina komitenter satts att bevaka. Härigenom har ju utan sitt eget förvållande de väljande för tiden intill nästa val på sätt och vis förlorat sin representant och sakna möjlighet att skaffa sig en ny, som oberoende af andra hänsyn kan föra deras talan.

Detta kan icke vara förmånligt för vare sig konungamagten, Riksdagen eller den enskilde riksdagsmannen, som kommer i en sådan situation. Och minst af allt bidrager ett sådant förhållande till stärkande af den aktning, utan hvilken ingen statsmagt kan med nödig styrka fungera. Då af en sådan ändring i detta hänseende någon olägenhet så mycket mindre kan uppstå, som statsråden i hvarje fall hafva rätt att när helst de önska och det behöfves deltaga i kamrarnes öfverläggningar, och då den princip, hvarpå min framställning är grundad, redan är i vår statsförfattning erkänd, ehuru endast delvis genomförd, i det att statsråd icke få deltaga i utskott, får jag hemställa,

att Riksdagen måtte besluta sådana ändringar i gällande grundlagar, att statsråd icke tillika får vara riksdagsman.

Derest konstitutionsutskottet anser denna min motion böra vinna afseende, anhåller jag, att utskottet behagade framställa de förslag till ändringar i vederbörande grundlagsparagrafer, som häraf påkallas.

Stockholm den 2 mars 1897.

Ola Persson.